

PĂRINTELE
SAVATIE BAȘTOVOI

CEA MAI MARE PROBLEMĂ A TINERILOR ROMÂNI

Cea mai mare problemă a tinerilor români este dezorientarea. Nu știu încotro s-o apuce. N-au tărie, sunt ca florile care nu se prind. Acest fapt se datorează mai întâi de toate politicii mondiale de handicapare a tinereții. În Imperiul Roman, tânărul era matur la 21 de ani și, prin

urmare, apt pentru a sluji cetatea. Acum, tânărul învață până la 35, 40 de ani, când își ia doctoratele și termină cu bursele în străinătate, adică e un învățăcel care tremură după note, în loc să zidească ceva. Între timp, face toate păcatele posibile și-și pierde credința în dragoste. Când își dă seama că nu mai este tânăr și că nu a împlinit nimic vrednic în viață, vrea să întemeieze o familie, dar e nemulțumit de alegerile ce-i stau la îndemână, pentru că are de ales dintr-o lume ca el. Și așa, viața se transformă într-un nesfârșit cerc al lui "ce să fac?". Numai iubirea ne poate scoate din această încurcătură, iubirea care este jertfă și iertare. Căci, nu-i așa?, a iubi înseamnă a ierta - cum este și titlul unei cărți pe care am scris-o.

Sursa: N/A.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 12 ianuarie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 15 ianuarie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 16 ianuarie / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 17 ianuarie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși).*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.
(Simion Mehedinți)

Nr. 148 / 10 ianuarie 2016

SFÂNTUL CUVIOS
SILUAN ATHONITUL

CEL CE IUBEȘTE OMUL, NU SE POATE ALIPI DE ANIMALE

Fericitul Stareț mi-a fost un mare dar de sus și o deosebită experiență. Era chipul adevăratului creștin, ce mă izbea prin desăvârșirea lui; zăream în el o uimitor de armonioasă îmbinare a ceea ce ar fi

extremități de neîmpăcat. Astfel, pe de-o parte, vedeam în el o neobișnuită compătimire față de tot ce este viu, față de toată făptura, atingând măsuri unde, în chip firesc, s-ar naște gândul că ar fi vorba de o sensibilitate patologică, neobișnuită oamenilor de o asemenea bărbăție; și totodată întâmpinai aci o altă latură a vieții sale ce vădea faptul că cea dintâi nu fusese un fenomen patologic, ci cu adevărat o mareție mai presus de fire și o milostivire a harului.

Starețul se purta cu grijă până și față de plante: chiar și față de ele orice grosolănie ce putea să le aducă daună o socotea potrivnică învățaturii harului. Îmi amintesc cum odată mergeam cu el pe poteca ce ducea de la Mănăstire la coliba unde am petrecut un an. Coliba se afla la un kilometru de Mănăstire. Starețul venea să vadă sălașul meu. Purtam în mână toiege, lucru obișnuit în locuri muntoase. Pe

amândouă părțile potecii creșteau smocuri rare de ierburi sălbatice înalte. Cu gândul de a nu lăsa iarba să crească peste potecă am lovit cu toiagul una din tulpinile acelea lângă vârf, spre a împiedica semințele să se coacă. Această mișcare Starețului i-a părut sălbatcă și, mirat, a clătinat ușor din cap. Am înțeles ce însemna, și m-am rușinat.

Starețul spunea că Duhul lui Dumnezeu învață să te doară pentru întreaga făptură, astfel încât „fără a fi nevoie” nici frunzei de pom nu-ți vine să-i faci rău. *Iată o frunză în pomul înverzit, iar tu ai rupt-o fără a fi nevoie. Măcar că nu este un păcat, dar parcă te doare și pentru frunzuliță; pentru toată făptura te doare inima, dacă a învățat să iubească.*

Însă mila pentru frunza verde din pom sau pentru floarea câmpului de sub picior se împreunau la el cu cea mai firească purtare față de tot ce este în lume. Creștin fiind, știa că toată făptura este zidită spre a sluji omului, drept care, când este „nevoie”, omul se poate folosi de toate. El însuși cosea fânul, tăia pădurea, spârgea lemne pentru iarnă, mânca pește.

Luai aminte, în scrierile Starețului, la gândurile și simțirile sale în privința vietăților. Este uimitoare aci, pe de-o parte mila sa față de fiecare făptură, în privința căreia ne putem face o idee din povestirea lui despre cum îndelung și-a plâns

„cruzimea față de făpturi”, când „fără a fi nevoie” a omorât o muscă, sau când a opărit un liliac ce se așezase pe balconul magaziei sale, sau cum „i s-a făcut milă de întreaga făptură și de toată zidirea ce suferă” când a văzut pe drum un șarpe omorât și tăiat în bucăți; și, pe de altă parte, desprinderea sa față de toată făptura în fierbintele său avânt către Dumnezeu.

Despre animale, despre fiare, gândul lui era că sunt „pământ”, de care nu trebuie a se alipi omul, că el pe Dumnezeu trebuie să-l iubească din toată mintea, din toată inima, din toată puterea, adică din tot deplinul său, uitând de pământ.

Adesea observata alipire a oamenilor față de animale, ducând până la „prietenia” cu ele, Starețul o socotea ca pe o stricare a rânduielii statornicite de Dumnezeu și potrivnice stării firești a omului (vezi Facerea 2, 20). A mângâia pisica zicând „Pisi, pisi!”, sau a te juca și a vorbi cu câinele, părăsind gândul la Dumnezeu, sau, din grijă față de animale, a uita de suferința aproapelui, sau din pricina lor a intra în ceartă cu oamenii – toate acestea pentru Stareț erau o încălcare a poruncilor lui Dumnezeu, a căror pază credincioasă desăvârșește omul. În tot Noul Legământ nu găsim nici un singur loc unde s-ar arăta că Domnul și-a oprit atenția asupra animalelor, iar El, desigur, a iubit întreaga făptură. Atingerea acestei

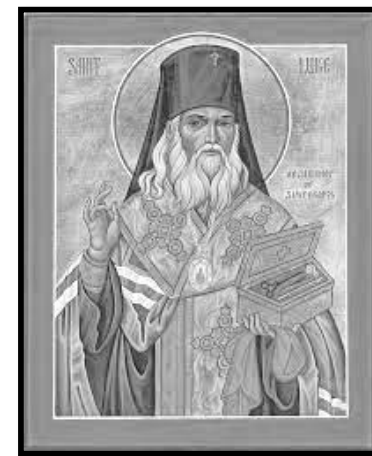
desăvârșiri omeneste, după chipul Omului-Hristos, este o sarcină corespunzătoare firii noastre zidite după chipul lui Dumnezeu, și de aceea legătura sufletească și împătimirea față de animale Starețul o socotea o înjosire a chipului omenesc a ființării. Despre aceasta el scrie astfel:

Unii se alipesc de animale, dar astfel mâhnesc pe Făcătorul, căci omul este chemat spre a trăi vecinic cu Domnul, a împărăți cu El și a iubi pe Singur Dumnezeu. Către animale nu se cade să avem împătimire, ci trebuie doar să avem o inimă ce se milostivește de fiece făptură.

El spunea că totul este zidit spre a sluji omului și, drept aceea, când este neapărată nevoie, ne putem folosi de tot ce este în zidire; dar în același timp asupra omului cade îndatorirea de a se griji de toată zidirea, și deci toată dauna adusă fără nevoie animalului sau chiar plantei este potrivnică legii harului. Dar și toată împătimirea față de animale este așijderea potrivnică poruncii lui Dumnezeu, căci se slăbește dragostea de Dumnezeu și de aproapele.

Cela ce cu adevărat iubește omul, și în rugăciunile sale plânge pentru întreaga lume, acela nu se poate alipi de animale.

Sursa: Cuviosul Siluan Athonitul, de Arhimandritul Sofronie, traducere din limba rusă de Ieromonah Rafail (Noica), editura Reîntregirea, Alba Iulia – 2009.

SFÂNTUL IERARH
LUCA AL CRIMEEI

FIȚI CREDINCIOȘI LUI HRISTOS

Niciodată, nu uitați că viața pământească ne este dată doar ca să ne pregătim pentru viața veșnică, căci după cum veți trăi viața pământească, astfel va fi și viața veșnică pentru voi.

Fiți credincioși lui Hristos, fiți credincioși Lui așa cum El Însuși a poruncit în Apocalipsa Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan Teologul. El vorbea despre cei șapte îngeri ai bisericilor din Asia Mică. Îi numea pe episcopii acestor biserici îngeri. Și iată, unuia dintre acești îngeri El i-a spus: *Fii credincios până la moarte, și-ți voi da ție cununa vieții.*

Sursa: N/A.